

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/1015/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6413213972
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6413213972.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Dušana Ďuriana a sudkyň JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Renáty Deákovéj, ako členiek senátu, v právnej veci navrhovateľky E. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom v W. nad U., J. č. XXX/XX, zastúpenej právnym zástupcom Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., IČO: 47234466, so sídlom v Košiciach, Kuzmányho č. 29, v mene ktorého pred súdom konaná JUDr. Peter Rybár, advokát a konateľ, proti odporcovi Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36234176, so sídlom v Piešťanoch, Teplická č. 7434/147, o určenie neexistencie práva na výkon zrážok zo mzdy a o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 12C/147/2013-77 zo dňa 14.04.2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výrokoch o uložení povinnosti odporcovi zaplatiť navrhovateľke sumu 719,24 € (druhý výrok) a o poplatkovej povinnosti odporcu (štvrtý výrok) p o t v r d z u j e.

Rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania (tretí výrok) m e n í tak, že odporca je p o v i n n ý nahradiť navrhovateľke trovy konania v sume 1.541,51 € na účet jej právneho zástupcu Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., IČO: 47234466, so sídlom v Košiciach, Kuzmányho č. 29, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odporca je p o v i n n ý nahradiť navrhovateľke trovy odvolacieho konania v sume 85,26 € na účet jej právneho zástupcu Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., IČO: 47234466, so sídlom v Košiciach, Kuzmányho č. 29, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd určil, že úverová zmluva uzatvorená medzi účastníkmi dňa 18.10.2010 č. 4010075792 je v časti dohody o zrážkach zo mzdy zakotvenej v úverových zmluvných podmienkach v hlave 6 § 1 úverovej zmluvy neplatná (prvý výrok), odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 719,24 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku (druhý výrok), odporcovi uložil povinnosť nahradiť navrhovateľke trovy konania v sume 1.578,42 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku (tretí výrok) a odporcovi uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu vedený v Štátnej pokladnici sumu 142,50 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku (štvrtý výrok). Vychádzal zo skutkového zistenia, že navrhovateľka a odporca uzavreli zmluvu o úvere č. 4010075792 zo dňa 18.10.2010, na základe ktorej poskytol odporca navrhovateľke úver v sume 3.500,- €; navrhovateľka sa zaviazala splatiť úver v 48 splátkach po 122,28 € mesačne a zaplatiť spolu sumu 5.869,44 €; záväzok navrhovateľky vrátiť dohodnutú sumu bol zabezpečený dohodou o zrážkach zo mzdy; navrhovateľka za účelom splatenia úveru zaplatila odporcovi spolu sumu 4.219,24 €. Podľa právneho posúdenia okresného súdu uvedená dohoda o zrážkach zo mzdy predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve a ako takú ju vyhodnotil ako neplatnú; súčasne dospel k záveru, že poskytnutý úver je potrebné považovať

za bezúročný a bez poplatkov a keďže úver predstavoval sumu 3.500,- € a navrhovateľka zaplatila spolu sumu 4.219,24 € na strane odporcu došlo k bezdôvodnému obohateniu v sume 719,24 €, ktoré je odporca povinný navrhovateľke vydať. Okresný súd rozhodol s poukazom na ustanovenia § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1, 2, 3, 4 písm. k) a 5, § 37 ods. 1, § 451 ods. 1 a 2 a § 456 Občianskeho zákonníka v spojení s § 9 ods. 2 písm. a), f), i) a j) a § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia spornej zmluvy o úvere (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z. z.“); o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), keď právo na náhradu trov konania vzniklo plne úspešnému navrhovateľovi.

Proti rozsudku okresného súdu podal odporca včas odvolanie zo dňa 29.07.2014 (č. I. 87-90 spisu) a to proti druhému, tretiemu a štvrtému výroku rozsudku; nesúhlasil s rozsudkom okresného súdu a navrhol jeho zrušenie a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie, resp. jeho zmenu a zamietnutie návrhu navrhovateľky na vydanie bezdôvodného obohatenia v celom rozsahu. Uplatnil odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. d) a f) O. s. p. a okresnému súdu vyčítal, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a súčasne, že rozsudok okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Považoval rozsudok okresného súdu za nepreskúmateľný, pretože odôvodnenie neobsahuje uvedenie dôvodov, prečo považoval okresný súd úver za bezúročný a ktoré zmluvné podmienky za neprijateľné. Vyjadril presvedčenie, že sporná úverová zmluva zo dňa 18.10.2010 obsahuje všetky podstatné náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. Nesúhlasil ani s výrokom rozsudku o trovách konania a jeho odôvodnenie považoval tiež za nepreskúmateľné, pretože okresný súd neuviedol z akej sumy (predmetu konania) a akým spôsobom postupoval pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny a z akých ustanovení vyhlášky č. 655/2004 Z. z. vychádzal a tiež nešpecifikoval úkony, za ktoré priznal tarifnú odmenu a uviedol len ich počet; súčasne pri výpočte cestovného nie je uvedené z akých veličín okresný súd vychádzal, aké vozidlo bolo použité, jeho spotreba a cena pohonných hmôt; pokiaľ ide o náhradu za stratu času vyjadril názor, že táto nemôže byť priznaná za úkon právnej služby vykonaný advokátskym koncipientom a nie advokátom osobne, pretože účelom náhrady stratu času je finančne kompenzovať stratu, ktorá vzniká advokátovi cestovaním, teda stratu času, počas ktorého by mohol vykonávať inú odbornú prácu; ak túto činnosť vykonáva advokátsky koncipient, nepatrí mu náhrada za stratu času, ale náhrada cestovných výdavkov a advokát môže vykonávať inú odbornú prácu; inak by advokát získal príjem z výkonu vlastnej odbornej činnosti ako aj z náhrady za stratu času, čo považoval odporca za odporujúce uvedenej vyhláške. Na základe uvedeného navrhol zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie, resp. zmenu rozsudku okresného súdu a zamietnutie návrhu navrhovateľky.

Navrhovateľka vo vyjadrení zo dňa 21.08.2014 (č. I. 101 spisu) k odvolaniu odporcu prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedla, že rozsudok okresného súdu považuje za správny. Zopakovala zákonné dôvody, kvôli ktorým je potrebné poskytnutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, ktoré jej právny zástupca uvádzal vo svojich písomných vyjadreniach podaných počas konania. Vytýkala odporcovi, že sa zaoberá len tvrdenými procesnými pochybeniami okresného súdu a nie vecnou stránkou prejednávanej veci. Vyjadril názor, že advokát má právo na náhradu za stratu času aj za úkon právnej služby vykonaný advokátskym koncipientom, pretože takýto úkon právnej služby je v konečnom dôsledku úkonom právnej služby advokáta, za ktorý zodpovedá samotný advokát. Na základe uvedeného navrhla potvrdenie rozsudku okresného súdu a uplatnila trovy odvolacieho konania.

Vyjadrenie navrhovateľky doručil odvolací súd odporcovi na vedomie (č. I. 111 spisu).

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu určenom ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a rozsudok okresného súdu vo výrokoch o uložení povinnosti odporcovi zaplatiť navrhovateľke sumu 719,24 € (druhý výrok) a o poplatkovej povinnosti odporcu (štvrtý výrok) podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil; vo výroku o trovách konania (tretí výrok) rozsudok okresného súdu podľa § 220 O. s. p. zmenil, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 220 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219 O. s. p.), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie odporcu proti druhému a štvrtému výroku napadnutého rozsudku nie je dôvodné.

Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania navrhovateľa viazaný (§ 212 ods. 1 O. s. p.), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami odporcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O. s. p.). Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky navrhovateľa ako aj predchádzajúce konanie a napadnutý rozsudok okresného súdu a udáva, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu, osvojuje si dôvody napadnutého rozsudku okresného súdu a v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. na ne v celom rozsahu poukazuje; odvolací súd zistil, že okresný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie a vyvodil z neho správne skutkové a právne závery; odvolací súd nezistil dôvody na odlišné rozhodnutie vo veci, stotožňuje sa so záverom okresného súdu o tom, že sporný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, keď odvolacie námietky odporcu nemohli prívodiť obsahovú zmenu napadnutého rozsudku okresného súdu.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a reagujúc na odvolacie dôvody odporcu odvolací súd udáva, že okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil. Zo spisu vyplýva skutkový stav tak, ako ho uviedol okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Okresný súd dospel k záveru, že spornú zmluvu o úvere zo dňa 18.10.2010 je potrebné považovať za bezúročnú a bez poplatkov. S týmto záverom sa stotožňuje aj odvolací súd. Nie je dôvodná odvolacia námietka odporcu, že odôvodnenie rozsudku okresného súdu neobsahuje uvedenie dôvodov, prečo považoval sporný úver za bezúročný a bez poplatkov; z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že tento záver oprel okresný súd o poukaz na ustanovenia § 9 ods. 2 písm. a), f), i) a j) a § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. (str. 7 rozsudku); podľa § 9 ods. 2 písm. f) a j) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (v celom texte odôvodnenia vždy v znení účinnom ku dňu uzavretia spornej zmluvy o úvere) bol odporca povinný v spornej zmluve o úvere uviesť aj dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (písm. f/ citovaného ustanovenia), ako aj ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (písm. j/ citovaného ustanovenia); nakoľko tak v celom rozsahu neurobil, okresný súd podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch správne predmetný úver vyhodnotil ako bezúročný a bez poplatkov. Je zrejmé, že sporná zmluva o spotrebiteľskom úvere je súčasne spotrebiteľskou zmluvou, keď tento záver vyplýva z ustanovenia § 1 ods. 8 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého ustanoveniami zákona o spotrebiteľských úveroch nie sú dotknuté ustanovenia Občianskeho zákonníka ani osobitných predpisov; podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom; podľa § 52 ods. 2 prvá veta Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom a súčasne podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Okresný súd preto správne na prejednávanej vec aplikoval výklad dotknutých právnych predpisov, ktorý je priaznivejší pre spotrebiteľa. Odporca ako dodávateľ bol povinný dodržať všetky ustanovenia dotknutých právnych predpisov a zabezpečiť, aby sporná zmluva o úvere uzavretá s navrhovateľkou ako spotrebiteľom mala všetky náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch; pokiaľ navrhovateľ túto svoju povinnosť nesplnil a vyššie uvedené náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere nevyjadril spôsobom, ktorý vyžaduje ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) a j) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, musí znášať dôsledky v podobe zákonného následku, že na úver podľa spornej zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa hľadí ako na bezúročný a bez poplatkov. Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch nie je predpisom, ktorý by odchyľne upravoval podstatné náležitosti jednotlivých zmlúv (zmluva o pôžičke alebo zmluva o úvere), ale v záujme ochrany spotrebiteľa vyžaduje od veriteľov (dodávateľov), aby do jednotlivých zmlúv uviedli aj ďalšie náležitosti za účelom informovania spotrebiteľa a tým vyrovnania nerovného kontraktáčného postavenia zmluvných strán tohto typu právneho vzťahu (t.j. právneho vzťahu, ktorého účastníkom je spotrebiteľ).

Zo spornej úverovej zmluvy zo dňa 18.10.2010 vyplýva, že údaj podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. o ročnej percentuálnej miere nákladov uviedol odporca v podobe „RPMN od 31,2 % do 33,1 %“ (bod 47 zmluvy), čo vo vysvetlivkách odôvodňoval tým, že „presná hodnota RPMN závisí na

dni poskytnutia úveru a klient súhlasí s tým, že mu presnú výšku RPMN oznámi po poskytnutí úveru“; odvolací súd v zhode s okresným súdom nepovažuje tento spôsob uvedenia ročnej percentuálnej miery nákladov za súladný so zákonom č. 129/2010 Z. z., pretože tento nepredpokladá v tomto smere uvedenie akéhosi rozpätia ročnej percentuálnej miery nákladov, ale vyžaduje uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov v konkrétnom a jednoznačnom vyjadrení v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (neschopnosť odporcu uviesť tento údaj v presnom vyjadrení v tomto čase nemôže ísť na ťarchu navrhovateľky ako spotrebiteľa najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že úverovú zmluvu ako typ právneho úkonu so všetkými dôsledkami vyplývajúcimi z konsenzuálneho charakteru tohto právneho úkonu, zvolil práve odporca predložením formulára úverovej zmluvy navrhovateľke). Zo spornej úverovej zmluvy zo dňa 18.10.2010 ďalej vyplýva, že údaj podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere odporca v zmluve vôbec neuviedol a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru uviedol v podobe „lehota splatnosti 48 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci“ (bod 54 zmluvy); odvolací súd v zhode s okresným súdom nepovažuje takéto vymedzenie termínu konečnej splatnosti za súladné so zákonom č. 129/2010 Z. z., pretože uvedenie splatnosti „48 mesiacov po poskytnutí úveru“ ani samotné uvedenie počtu splátok a splatnosti prvej splátky nemôže nahradiť údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a to z hľadiska v zákone z oblasti verejného práva použitého pojmu „termín“ ako presného časového vymedzenia. Podľa odvolacieho súdu vzhľadom na vyššie uvedené okresný súd prejednávajú vec správne právne posúdil. Navyše podľa názoru odvolacieho súdu možno sporný úver považovať za bezúročný a bez poplatkov aj z iného dôvodu. Podľa úverovej zmluvy zo dňa 18.10.2010 sa navrhovateľka zaviazala vrátiť istinu úveru spolu s celkovými nákladmi „v 48 mesačných splátkach po 122,28 € s tým, že prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru; pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci; dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka“ (body 44, 45 a 50 zmluvy); podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. je náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere aj uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; neuvedenie tejto náležitosti má podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov; je zrejmé, že odporca v spornej zmluve o úvere vyššie uvedeným spôsobom výslovne uviedol len počet a výšku splátok; odvolací súd však opisný spôsob splatnosti splátok odvíjajúci sa od poskytnutia úveru považuje za nesplnenie zákonnej povinnosti uviesť termíny splatnosti všetkých dojednaných splátok z hľadiska § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. (opäť prihliadnutím na skutočnosť, že úverovú zmluvu ako typ právneho úkonu so všetkými dôsledkami vyplývajúcimi z konsenzuálneho charakteru tohto právneho úkonu, zvolil práve navrhovateľ); aj keď k termínom splatnosti jednotlivých splátok možno dospieť výkladom, podľa odvolacieho súdu nemožno na navrhovateľku ako spotrebiteľa túto povinnosť prenášať, pretože táto povinnosť bola uložená navrhovateľovi ako predkladateľovi spornej zmluvy o úvere práve za účelom ochrany spotrebiteľa a za účelom jeho dostatočného informovania o všetkých podstatných náležitostiach uzavretej spotrebiteľskej zmluvy; opačný výklad právnej normy z oblasti verejného práva by preto v konečnom dôsledku vyznel v neprospech spotrebiteľa, čo je v rozpore s citovaným ustanovením § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného je zrejmé, že sporný úver okresný súd správne považoval za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. a keďže navrhovateľka čerpala úver v sume 3.500,- € a zaplatila odporcovi sumu 4.219,24 €, je odporca povinný vydať navrhovateľke sumu 719,24 € z titulu bezdôvodného obohatenia ako plnenia bez právneho dôvodu (nad poskytnutú istinu).

Keďže navrhovateľka bola ako spotrebiteľ domáhajúci sa ochrany svojho práva zo zákona osobne oslobodená od súdnych poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. za/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch) a okresný súd jej návrhu vyhovel, prešla poplatková povinnosť na odporcu, ktorý nebol od súdneho poplatku oslobodený (§ 2 ods. 2 prvá veta zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch); preto okresný súd správne uložil odporcovi povinnosť zaplatiť sumu 142,50 € z titulu súdneho poplatku za podanie návrhu, keď poplatková povinnosť na neho prešla v dôsledku oslobodenia navrhovateľky od súdnych poplatkov a jeho neúspechu v spore; výšku súdneho poplatku stanovil okresný súd správne, t.j. 99,50 € za uplatnený nárok na určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy plus 43,- € za uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 719,24 € (bod 6 poznámok k položke č. 1 sadzovníka súdnych poplatkov)

Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výrokoch o uložení povinnosti odporcovi zaplatiť navrhovateľke sumu 719,24 € (druhý výrok) a o poplatkovej povinnosti odporcu (štvrtý výrok) podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil a výrok o trovách konania (tretí výrok) podľa § 220 O.s.p. zmenil.

Navrhovateľka bola v konaní v plnom rozsahu úspešná, preto jej podľa § 142 ods. 1 O.s.p. vzniklo proti plne neúspešnému odporcovi právo na náhradu účelne vynaložených trov konania. Okresný súd v rámci rozhodnutia o trovách konania v neprospech odporcu ako odvolateľa pochybil pri stanovení základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnych služieb, ktorá v spojených veciach, 4. podľa § 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. správne predstavuje 77,22 € (základná sadzba tarifnej odmeny podľa § 11 ods. 1 písm. a/, b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v sume 60,07 € z výpočtového základu pre rok 2013 za konanie o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy plus 17,15 € ako jedna tretina základnej sadzby tarifnej odmeny v sume 51,45 € podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. za konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia). Preto odvolací súd výrok o trovách konania (tretí výrok) zmenil a uložil odporcovi povinnosť nahradiť navrhovateľke trovy konania v sume 1.541,51 €, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia za sedem úkonov právnych služieb - 1. prevzatie a príprava zastúpenia v sume 77,22 € spolu s režijným paušálom v sume 7,81 €, 2. podanie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia (konanie vedené pred okresným súdom pod sp. zn. 9C/126/2013, keď o trovách predbežného opatrenia bolo potrebné rozhodnúť v prejednávanej veci v zmysle § 145 O.s.p.) v sume 77,22 € spolu s režijným paušálom v sume 7,81 €, 3. podanie návrhu na súd v sume 77,22 € spolu s režijným paušálom v sume 7,81 €, 4. účasť na pojednávaní dňa 27.02.2014 v sume 77,22 € spolu s režijným paušálom v sume 8,04 €, 5. účasť na pojednávaní dňa 24.03.2014 v sume 77,22 € spolu s režijným paušálom v sume 8,04 €, 6. vyjadrenie zo dňa 13.04.2014 v sume 77,22 € spolu s režijným paušálom v sume 8,04 € a 7. účasť na pojednávaní dňa 14.04.2014 v sume 77,22 € spolu s režijným paušálom v sume 8,04 €, k tomu náhrada cestovného spolu v sume 382,58 € (za cesty na pojednávania dňa 27.02.2014, dňa 24.03.2014 a dňa 14.04.2014 z Košíc do Žiaru nad Hronom a späť, pri každej ceste 235 km x 2 predstavuje 470 km x 3, spolu 1410 km, pri použití osobného motorového vozidla zn. Opel Astra ev. č. KE264HO, pri spotrebe 6,2 l na 100 km, pri cene benzínu 1,435 € za liter, pri náhrade za použitie motorového vozidla 1410 km x 0,183 €/km), k tomu náhrada za stratu času stráveného cestami na pojednávania dňa 27.02.2014, dňa 24.03.2014 a dňa 14.04.2014 a späť, pri každej ceste za 14 polhodín po 13,40 € v sume 187,60 €, pri troch cestách spolu v sume 562,80 €, spolu účelne vynaložené trovy konania navrhovateľky v sume 1.541,51 €, ktoré je odporca v zmysle § 149 ods. 1 O. s. p. povinný zaplatiť právnemu zástupcovi navrhovateľky.

Námietku odporcu proti priznaniu náhrady za stratu času v rámci trov právneho zastúpenia, pretože príslušné úkony právnych služieb (účasť na pojednávaniach) uskutočnil advokátsky koncipient a nie advokát osobne, nepovažoval odvolací súd za dôvodnú; zákon č. 586/2003 Z. z. o advokácii ani vyhláška č. 655/2004 Z. z. nezakotvuje povinnosť advokáta vykonávať úkony právnych služieb jedine osobne, naopak výslovne umožňuje advokátovi dať sa zastúpiť a to pri jednotlivých úkonoch aj advokátskym koncipientom (§ 16 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z.); keďže zodpovednosť za riadne vykonanie úkonu právnej služby aj v takomto prípade nesie advokát, je dôvodné priznať mu náhradu za stratu času aj v prípade, že konkrétny jednotlivý úkon právnej služby vykonal advokátsky koncipient ako jeho zástupca (logika argumentácie odporcu o možnosti advokáta vykonávať počas cesty koncipienta na pojednávanie inú činnosť a získať tak iný príjem z výkonu vlastnej odbornej práce, sa v rovnakom rozsahu vzťahuje aj na advokátskeho koncipienta, ktorý nebyť nevyhnutnosti cesty na pojednávanie, mohol pre advokáta vykonávať inú činnosť; čas advokátskeho koncipienta strávený cestou na pojednávanie je preto z pohľadu advokáta rovnako stratený a je dôvodné poskytnúť advokátovi za túto stratu času náhradu podľa § 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.).

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 3 O. s. p., podľa ktorého, aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia. Navrhovateľka bola v odvolacom konaní v prevažnom rozsahu úspešná (úspech odporcu predstavuje len pomerne nepatrnú zmenu výšku priznaných trov konania) a uplatnila trovy odvolacieho konania. Preto odvolací súd uložil odporcovi povinnosť nahradiť navrhovateľke trovy odvolacieho konania v sume 85,26 €, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu v sume 77,22 € spolu s

režijným paušálom v sume 8,04 €; spolu trovy odvolacieho konania v sume 85,26 €, ktoré je odporca v zmysle § 149 ods. 1 O. s. p. povinný zaplatiť právnomu zástupcovi navrhovateľky. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.